

Bécsi út

December 1-jén minden Bécsbe készülő diák nagy izgalommal a szívében hajtotta álmra a fejét, a holnap rejtelméről álmódva. Hajnalban már az ébresztőórát megelőzve pattant fel a sok izgatott gyermek szeme. A lázas készülődés során azonban az alváshiány súlyos köde telepedett ránk, ami miatt már csak fél gőzzel döcögött tovább a reggel.

5:45-re mindenki megérkezett és az iskola ajtajában gyülekezett. Minden egyes szív hangosan vert, várva a 6 órát, hiszen ilyen korán álomnak tűnhet ez az egész, az elménk játékának csupán, viszont mindenki tudta: ha eljön az a bizonyos 6 óra, mindez valósággá válik. Aztán ez is történt. A várva várt időpontban az összes utazó és kísérő egy emberként lódult meg az óriási busz felé, amely társunk volt a hosszú út során. Fellépve a buszra egy új atmoszféra született. A reggeli kábulat rögtön elszállt és helyébe a felfedező kíváncsiság lépett. Tágra nyílt szemmel fürkésztem a monstrum belsejét, ami tisztaságával, szépségével és kifinomultságával lenyűgözött. Széles mosoly játszott ajkammal, és már tudtam, hogy jól fogjuk magunkat érezni. Fürgén elfoglaltam a helyem, és mosolyogva csúszdáztam a finom bőrülésen, ami mint egy bika, le akart dobni magáról. Gyors névsorolvasás és létszámenellenőrzés. Még sötét volt, amikor a busz motorja élesen sikoltva feldörrent, aztán már indultunk is.

A felkelő nap első sugaraival versenyezve faltuk a kilométereket. Mikor a nap álmos sugarai utolértek, mi szájtátva néztük, ahogy a mellettünk elhaladó rétek, a virágok és a mezők nyújtózkodnak és bontogatják színeiket a napsugarak puha érintése alatt. A szemünk láttára ébredt fel a természet. A táj csodálatos életre kelt.



Eközben a buszon jó hangulat uralkodott. Hangosan neveltünk, beszélgettünk, viccelődtünk. Az oda út során még egy totót is kitöltöttünk az adventi vásárral kapcsolatban, ami láttán először lehervadtunk, de aztán ránk tört a versengési láz, így lázasan kerestük a válaszokat.

Az út 6 órás volt, egy örökkévalóság, számomra azonban röpké percnak tűnt csupán. A határon áterve az ég beborult, a sugárzó napot borús esőfelhők száműzték az égboltról.



Bécsbe érve egy felkelő város látványa tárult szemünk elé. Mindenki igyekezett munkába, iskolába vagy vásárolni. Egy teljesen új kultúra részei lettünk. Bécs lakossága igen változatos, mindenféle ember van ott, akiket fel lehet ismerni jellegzetes tulajdonságaikról: vannak, akik turisták, ők fényképezőgéppel és térképpel a kezükben bóklásznak. Aztán vannak idős párok, akik egymásba karolva sétálnak, és meleg mosollyal üdvözölnek. Vannak diákok, akik táskával a hátukon robognak az iskola felé. Vannak felhőtlen fiatalok, akik csak cseverésznek, vagy a mobiljukat nyomkodják. És nem utolsó sorban vannak, akik ránéznek egy turistacsoportra és máris összeszalad a szemöldökük és a rosszullét kerülgeti őket. Őket érdemes elkerülni. Bécs városa elég modern, minden épület új. Történelmi szobrok és modern művészeti alkotások színesítik a város látképét. Égig érő hotelek, amelyeknek járna a 6. csillag. Rengeteg bolt, és turistacsalogató stand.

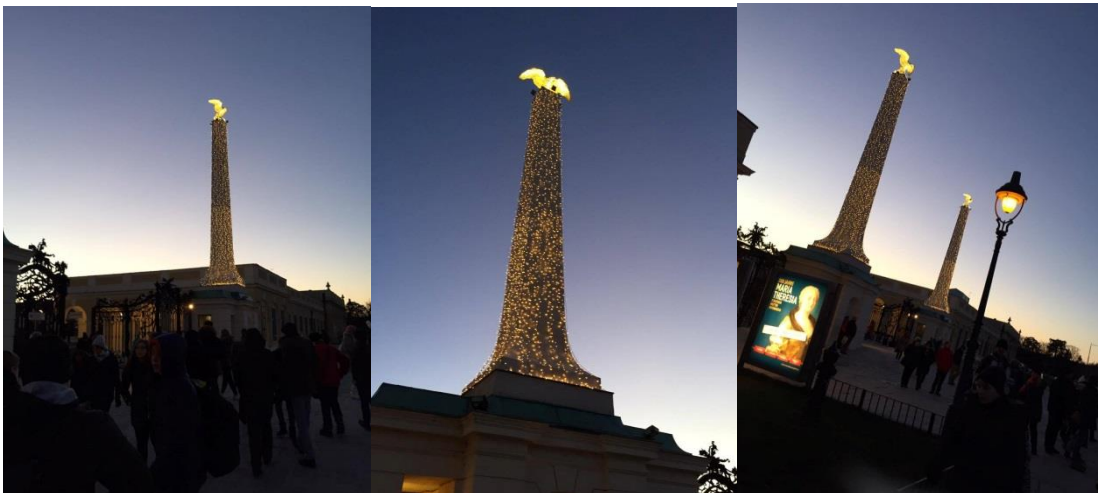


Első úti célunk a Zene Háza volt. Pici csúszással és sok navigálással végül odataláltunk. Ez a múzeum lényegében a zenéről mesél. Nem is gondolná az ember, de elképesztő hosszú és feletéb érdekes. Egyfajta kihívás volt emellett, hogy német nyelvű volt az egész múzeum, és szerintem pont emiatt volt még egy fokkal izgalmasabb. A múzeumban nagyon sok érdekesség mesél a zene történetéről egészen napjainkig. Láthattunk többek között Mozart, F. Schubert, Bach és még számos fontos történelmi alak életművét, darabjait, és olvashattunk érdekességeket róluk. Voltak interaktív játékos feladatok, érdekességek, a hallás biológiája és még sorolhatnám. Nagyon érdekes és tanulságos volt számomra a túra ezen része. Ahogy itt végeztünk, összegyűlt a csapat, felültünk a buszra és már indultunk is a második állomásunk felé, ami a Naschmark piac volt. Kisebb csapatokra oszlottunk, így derítettük fel ezt a kulináris labirintust. Mindenféle egzotikus és

számunkra ismeretlen étel sorakozott a véget nem érő piacon. Kezdve a pékáruktól egészen a sajtokig, a hideg és meleg ételeken át a tenger gyümölcsein vezetett utunk. Számtalan mennyiségű és nagyon változatos ételeket ismerhettünk meg. Eközben remekül szórakoztunk.



Még a napis felkelt és felhőpárnái mögül és szégyellősen kacsintott ránk. 4 órára már mindenki a megbeszélthelyen gyülekezett, tele hassal és széles mosollyal. Ismét fel a buszra és már haladtunk a célállomás felé, ami a schönbrunni karácsonyi vásár volt. A helyszínre érve láttuk mekkora tömeg érkezett a vásárra. A már messziről is észrevehető óriási kivilágított oszlopokon pihenő sasok látványa lélegzetelállító volt. Felségesen pihennek a hatalmas oszlopok tetején, ám bármelyik pillanatban képesek a vár védelmére kelni.



Lesiettünk a buszról, hogy minél hamarabb e csoda részesei lehessünk. Az idő zord volt, de nem törődtünk a fagyos hideggel, mert a szívünkben tomboló forróság erősebb volt bármilyen fagynál.

A két oszlop és a rajtuk ülő sasok mellett elhaladva beléptünk a kastély hatalmas kertjébe. A szép zöld pázsitról és az ékes virágokról az ember szeme rögtön a hatalmas karácsonyfára és a gyönyörű fényárra siklott. A kavicsos ösvényt is fényel árasztották el, így mintha a mennyek kapuja felé tartottunk volna.



Belépve a vásárra mézeskalács és forralt bor illata csapott meg. Körbe mindenhol fa bódék sorakoztak, amikben az emberek saját portékáikat árulták. A bejáratnál szemben ott ékeskedett a hatalmas fenyőfa, melynek fénye beragyogott mindent. A büszke fa legszebb színeiben pompázott. Az egész vásár hangulata meghitt és ünnepi volt. Szívmelengető. Elindultunk, mi is jártunk bódéről-bódéra, mígnem a hátizsákunk s a hasunk meg nem telt. Minden bódé kínálatát megcsodáltuk, egytől-egyig.

Ezután ismét egy gyülekező, majd felpattantunk a jó meleg buszra. Letelepedtünk és kezdődhetett ismét a 6 órás utazás. Út közben búcsút vettünk a naptól, aki még egy utolsó álmos mosoly villantott felénk majd lebukott a horizonton, csodás színjátékot hagyva maga mögött az égen.

Az út gyorsan elröppent, hiszen jól éreztük magunkat. Ismét sokat nevettünk, szórakoztunk és énekeltünk a többiek szórakoztatására. Eközben utolért az éjszaka sötétje, ami álmos csókokat hintett felénk. Sok gyerek el is bóbiskolt, ám a 8. osztályt pörgette valamilyen megmagyarázhatatlan erő- esetleg talán a liternyi kávé.

Végül 11 órára hazaértünk. A sok fáradt ember szürkén szállingózott hazafelé. A csodás nap zárásaként még utoljára visszanéztem a buszra és fáradtan elmosolyodtam.

Miklai Kamilla (8. osztály)